

Nr 23.

Av herr **Johansson, Johan Bernhard**, om införande i förordningen om taxeringsmyndigheter m. m. av föreskrift angående underrättelse i visst fall åt skattskyldig om beslut rörande hans taxering och skälen därför.

Enligt § 23 mom. 2 av kungl. förordningen om taxeringsmyndighet och förfarande vid taxering den 28 oktober 1910 stadgas, att om av skattskyldig lämnad deklaration icke följes vid hans taxering skola skälen därför tydligen angivas genom anteckning av taxeringsnämnden å deklarationen och av prövningsnämnden i dess protokoll, och skall tillika underrättelse i vad mån avvikelse skett och om skälen därför i rekommenderat brev med allmänna posten, så fort ske kan, kostnadsfritt tillsändas den skattskyldige under i deklarationen uppgiven adress.

Anförda bestämmelser hava tydligen tillkommit i avsikt att så tidigt som möjligt lämna den skattskyldige tillförlitlig och noggrann uppgift om grunderna för beräkningen av det skattebelopp, han enligt taxeringsmyndighetens beslut är pliktig att erlagga. Härigenom sättes sålunda den skattskyldige i tillfälle att i god tid vidtaga de åtgärder, som äro erforderliga för vinnande av ändring i det meddelade beslutet, därest han anser detsamma icke stå i överensstämmelse med taxeringsförordningens bestämmelser.

Med den avfattning, ovan citerade bestämmelse erhållit, åligger det emellertid taxeringsmyndigheterna att lämna den skattskyldige dylik underrättelse endast under den förutsättning, att den skattskyldige avlämnat deklaration, i vilken han uppgivit den adress, varunder dylikt meddelande skall tillställas honom. I de fall, där den skattskyldige uraktlätit att avgiva deklaration ävensom om någon taxerats till inkomst- och förmögen-

hetsskatt å ort, där han icke är mantalsskriven, eller eljes skattskyldig för dylik skatt, så ock den, som taxerats till bevillning för samma inkomst å mer än en ort eller eljes till inkomstbevillning å ort, där han icke varit för sådan bevillning skattskyldig och ej heller mantalsskriven, blir den skattskyldige icke genom dylikt meddelande från taxeringsmyndighetens sida satt i tillfälle att vidtaga nödiga åtgärder för överklagande av taxeringsnämndens beslut. Är den skattskyldige bosatt inom annat taxeringsområde än det genom vars taxeringsmyndighet han i de ovan anförda fallen blivit ålagd att erlægga skatt, saknar naturligen den skattskyldige varje anledning att hos vederbörande myndigheter efterhöra på vad sätt, myndigheten beslutat angående hans taxering.

I det här först anförda fallet, då försummelse kan tillvitats den skattskyldige, kan man möjligen anse, att denna försummelse bör medföra, att den skattskyldige bör bära de konsekvenser med avseende å de olägenheter på grund av hans bristande kännedom om taxeringsmyndighetens beslut, som uppkomma för honom därigenom, att han icke lämnas tillfälle att på vanligt sätt överklaga myndighetens med avseende å honom fattade beslut.

I de senare fallen däremot, då förbiseende eller försummelse snarare bör tillvitats vederbörande taxeringsmyndigheter, synes det gent emot den skattskyldige vara synnerligen hårt att taxeringsmyndigheternas beslut om hans beskattning icke kommuniceras honom. Visserligen har sådan skattskyldig på grund av stadgandet i § 50 av här ovan åberopade förordning rätt att över beslutet anföra besvär hos kammarrätten inom natt och år, efter det att utskylder i anledning av beslutet avfordrats honom. Denna besvärsrätt, som med rätta betecknas såsom extra ordinär, kan visserligen medföra, att taxeringsmyndighetens olagliga beslut undanröjes. Men därigenom har för den skattskyldige icke upphävts alla olägenheter, som taxeringsmyndighetens beslut tillfogat honom. Han har på grund av beslutet måst inbetala det honom debiterade skattebeloppet, vilket, för ekonomiskt sett mindre bärkraftiga medborgare, ofta medför stora svårigheter. Dessutom har han fått vidkännas ränteförlust under den tid, som förflyter från skattebeloppets betalande till dess beslut i vederbörlig ordning fattats hos kammarrätten eventuellt hos Kungl. Maj:t. Härför torde under normala förhållanden kunna beräknas åtgå en tid av 2 å 3 år från den dag, då beloppet av den skattskyldige inbetalats. Denna ränteförlust, som för åtskilliga skattskyldiga torde uppgå till ganska avsevärda belopp, har den skattskyldige ingen möjlighet att återbekomma.

Det torde därför böra tagas under öfvervägande, huruvida icke den underrättelseskyldighet, som enligt 23 § 2 mom. av taxeringsförordningen åvilar taxeringsmyndighet, bör utsträckas att jämväl avse alla de fall, där taxeringsmyndighet beslutat ålägga någon skatt utan stöd av någon som helst deklaration från den skattskyldiges sida. Det torde emellertid vara klart, att första förutsättningen härför är, att den skattskyldiges adress är för taxeringsmyndigheten känd, eller ock möjlighet förefinnes för taxeringsmyndigheten att utan större omgång eller besvär erhålla nödiga upplysningar härutinnan. Genom en bestämmeelse av dylik innebörd skulle taxeringsmyndighet under nyss angivna förutsättningar vara pliktig lämna den skattskyldige underrättelse om sitt beslut rörande hans taxering även i de fall, där den skattskyldige försummat avgiva deklaration, ehuru han härtill varit pliktig enligt förordningens bestämmelser. Det är emellertid tydligt, att någon skillnad mellan detta fall och de övriga här ovan anförda icke kan göras, enär det för taxeringsmyndigheten icke är möjligt att avgöra, huruvida i ett bestämt fall den skattskyldige bör hänföras till den ena eller andra gruppen eller med andra ord, taxeringsmyndigheten kan icke avgöra, huruvida försummelse i ett givet fall åvilar den skattskyldige, såframt icke taxeringsmyndigheten efter anmaning ålagt den skattskyldige att avgiva deklaration.

Det synes mig därför riktigast att inrycka i mom. 2 av här ovan citerade paragraf en bestämmelse, vars innebörd skulle vara, att taxeringsmyndighet är pliktig att lämna den skattskyldige underrättelse om sitt beslut rörande hans taxering icke blott då den skattskyldige avgivit deklaration, utan även i de fall, då taxeringsmyndigheten utan föregående deklaration beslutat ålägga den skattskyldige visst skattebelopp.

Under åberopande av vad jag ovan anført, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att i kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering den 28 oktober 1910 införa en bestämmelse, varigenom såväl taxeringsnämnd som prövningsnämnd skulle, då någon, som icke till taxeringsmyndigheten avgivit deklaration eller eljest lämnat uppgift eller upplysning till ledning för egen taxering blivitt av vederbörande nämnd särskilt uppskattad, åläggas att kostnadsfritt, så fort ske kan, tillsända den skattskyldige underrättelse om beslutet angående hans taxering och skälen därför i rekommenderat brev med

allmänna posten, så framt uppgift om den skattskyldiges adress är för vederbörande myndighet tillgänglig eller kan av densamma utan större omgång eller tidsutdräkt införskaffas.

Jag hemställer därjämte, att riksdagen måtte besluta uppdraga åt vederbörande utskott att giva stadgandena härom lämplig formulering.

Stockholm den 18 januari 1919.

J. B. Johansson,
Fredrikslund, Torup.
